Revista Universul Juridic ● nr. 6, iunie 2021, pp. 52-61

SERVICIUL PUBLIC – CONTRACTUL ADMINISTRATIV

Jr. Alexandra-Eszter VASIU

Abstract

The evolution of the public service, the definition of the public service, characteristics of the public service and the main principles of the public service.

The definition of the administrative contract as well as the approach of one of its species, respectively the concession contract in the romanian legislation.

Keywords: *public service; principles of the public service; administrative contract; concession contract in the romanian legislation.*

Activitatea administrativă, într-un stat de drept, are ca scop principal satisfacerea intereselor generale ale cetățenilor, răspunzând astfel tuturor nevoilor contribuabililor într-un timp cât mai scurt şi într-un mod cât mai eficient. Noțiunea de serviciu public este susceptibilă de mai multe înțelesuri, însă, cu toate acestea, în literatura de specialitate nu există definiții concrete ale acestui termen.

Conceptul de *serviciu* îşi găseşte originea în cuvântul latinesc *servitum*, care reprezintă acțiunea, *„faptul de a servi, de a sluji; formă de muncă prestată în folosul sau în interesul cuiva*", precum şi *„subdiviziune în administrația internă a unei instituții, întreprinderi etc.*"[1].

Ulterior, în perioada interbelică, doctrina acestei perioade a oferit o altă accepțiune a conceptului de *serviciu public,* respectiv ca fiind acel ansamblu de norme înființate şi stabilite de către stat şi de către unitățile administrativ-teritoriale, fiind finanțat din bugetul administrației care l-a creat, cu scopul de îndeplini în mod permanent nevoile cetățenilor în cel mai scurt timp posibil şi într-un mod eficient.

Într-o ordine cronologică, doctrina de specialitate a oferit un nou punct de vedere asupra noțiunii de *serviciu public*, definind acest concept din două perspective, respectiv cea funcțională şi cea materială. Potrivit valenței funcționale – serviciul public semnifică o activate de interes general, iar, din punct de vedere material,

[1] *Dicționar explicativ al limbii române*, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998, p. 797.

serviciul public emană de la o autoritate de stat în scopul satisfacerii unor cerințe ale membrilor colectivității.

În prezent, legiuitorul român a acordat o definiție concretă acestui termen prin Legea nr. 554/2004 privind Legea Contenciosului Administrativ, în art. 2 lit. m), ca fiind *„activitatea organizată sau, după caz, autorizată de o autoritate publică, în scopul satisfacerii unui interes legitim public"*[2].

Apreciem, după cele prezentate anterior, că serviciul public este creat de autoritățile administrației publice şi nu poate îndeplini alte activități decât cele prevăzute la înființarea acestuia, cu scopul de a satisface într-un mod continuu, gratuit şi eficient interesele unei societăți.

Serviciul public prezintă următoarele aspecte esențiale: acesta provine de la o autoritate publică, se supune acestei autorități şi unor norme speciale, nu poate îndeplini alte funcții decât cele pentru care a fost creat, furnizează bunuri sau prestații de servicii în mod impersonal şi general şi este, de regulă, gratuit, satisfăcând astfel intereselor generale pentru care a fost creat.

De regulă, serviciul public aparține de o autoritate publică, acest aspect fiind uşor de constatat, deoarece autoritatea publică este cea care gestionează serviciul public, fiind emanația acesteia. Nu putem nega faptul că, în prezent, legea poate încredința gestionarea serviciului public şi unei persoane de drept privat, fie într-un mod expres, fie implicit. În zilele noastre sunt numeroase organisme private care gestionează serviciul public, ca, de exemplu: centrele tehnice industriale, federațiile sportive, societățile de utilitate publică etc.

Pentru ca o activitate să fie calificată drept serviciu public, aceasta trebuie să aibă ca scop principal satisfacerea interesului general. De asemenea, această activitate trebuie să se desfăşoare dezinteresat, în mod gratuit şi în folosul unei comunități. Pentru ca o activitate să fie calificată ca fiind un serviciu public, trebuie să îndeplinească, în mod obligatoriu, două condiții cumulative, respectiv:

1. să existe o legătură particulară între această activitate şi o persoană publică şi

2. ca această activitate să aibă ca scop principal satisfacerea interesului general.

Ca trăsături ale serviciului public putem enumera următoarele:

- este o activitate care emană de la o autoritate de stat, se află în permanență sub controlul acestei autorități;
- procură bunuri sau prestări de servicii în mod impersonal unei comunități în general;
- este reglementat de principiile dreptului public;
- răspunde interesului general pentru care a fost înființat şi de regulă este cu titlu gratuit.

[2] Legea nr. 554/2004 privind Contenciosul Administrativ.

Pentru o satisfacere eficientă a intereselor generale pentru care a fost înființat serviciul public se supune următoarelor principii: egalității, continuității şi mutabilității şi cel al adaptării. Aceste principii au fost denumite de doctrină principii generale, fundamentale ale serviciului public, fapt pentru care acestea au primit valoare juridică. În continuare vom analiza două categorii de principii ale serviciului public: cele fundamentale/generale şi cele moderne.

A) Principiile generale sau fundamentale ale serviciului public:

Principiul egalității – care reglementează serviciul public este o consecință a principiului egalității în fața legii, consacrat în Declarația Universală a Drepturilor Omului din 1789[3]. Acest principiu oferă o garanție minimă între utilizatorii serviciilor publice, aceştia fiind egali în utilizarea serviciului public.

Din acest principiu se pot desprinde două consecințe esențiale, prima fiind aceea că accesul la serviciul public, de către cetățean, se face fără nicio discriminare (politică, religioasă, etnică, rasială, de sex, culoare, origine națională etc.), iar cea de-a doua consecință este aceea că egalitatea de tratament este asigurată de către funcționarii publici din administrația publică.

Acest principiu cunoaşte şi o limitare, egalitatea de tratament şi de acces la un serviciu public este aplicabilă tuturor persoanelor care se află în aceeaşi situație, iar acestea se vor supune aceluiaşi set de norme care guvernează acel serviciu public.

Principiul continuității. În doctrina franceză, acest principiu este considerat un corolar al principiului continuității statului, căci continuitatea este de esența serviciului public. În prezent, acesta este un principiu cu o valoare constituțională şi se caracterizează prin faptul că o autoritate publică este obligată să asigure funcționarea în mod regulat a serviciilor publice fără nicio întrerupere cu excepția celor prevăzute de legislația în vigoare.

Principiul mutabilității – acest principiu pune în evidență faptul că regimul serviciilor publice trebuie să poată fi adaptat ori de câte ori interesul general şi nevoile unei colectivități o impun. Datorită acestui principiu se pot naşte, modifica sau stinge servicii publice, deoarece este necesar ca serviciul public (care este supus interesului general) să se modifice ori de câte ori nevoile societății impun acest aspect.

Principiul adaptabilității – potrivit acestui principiu, serviciile publice se vor modifica ori de câte ori este necesar pentru a îndeplini cu exactitate cerințele şi nevoile cetățenilor. Datorită acestui principiu serviciul public este mereu supus unei transformări de ordin calitativ şi cantitativ.

---

[3] Declarația Universală a Drepturilor Omului – art. 1 – Toate ființele umane se nasc libere şi egale în demnitate şi în drepturi. Ele sunt înzestrate cu rațiune şi conştiință şi trebuie să se comporte unele față de altele în spiritul fraternității.

B) Principiile moderne[4] sau contemporane ale serviciului public potrivit doctrinei franceze sunt: neutralitatea, transparența, accesibilitatea/gratuitatea, calitatea, simplicitatea, securitatea.

Aceste principii moderne nu sunt consemnate în mod expres de legile speciale care reglementează serviciile publice, iar doctrina se fereşte să le menționeze şi să le expliciteze în mod expres. Cu toate acestea, nu le putem ignora importanța în dezvoltarea serviciilor publice. Acestea nu au fost ridicate la rang de principii fundamentale, fiind considerate simple reguli prin care se asigură realizarea serviciului public.

Principiul neutralității – acesta nu este un principiu străin dreptului administrativ, asta deoarece el este subînțeles din principiul egalității. Acest principiu nu are o existență de sine stătătoare, el preluând regulile şi fundamentele principiului egalității. Valoarea juridică şi importanța sa în realizarea unui serviciu public este edictată de principiul egalității care îi atribuie aceleaşi caractere juridice.

Rolul acestui principiu este de a evidenția faptul că orice utilizator, indiferent de vârstă, sex, origine, sex, apartenență politică, religie, poate avea acces la un serviciu public, cu condiția de a respecta ordinea publică şi limitele impuse de lege.

Principiul transparenței – potrivit acestui principiu, normele care reglementează serviciul public trebuie să fie clare, neechivoce şi să nu permită interpretarea incorectă şi în detrimentul utilizatorului. De asemenea, potrivit acestui principiu autoritățile administrației publice se vor consulta cu cetățenii pentru adoptarea, modificarea sau stingerea unui serviciu public, ceea ce reprezintă temelia unei societăți democratice.

Principiul gratuității – acest principiu este unul idealist şi pur teoretic, asta deoarece, de cele mai multe ori, în practică, pentru a avea acces la un serviciu public oarecare, este necesar a fi achitată o anumită sumă de bani (de exemplu, taxe de intrare, bilete de călătorie etc). Aceste taxe au fost motivate de autoritățile administrației publice ca fiind necesare pentru întreținerea, curățarea, înfrumusețarea, modernizarea, supravegherea anumitor spații. Ceea ce ne conduce la ideea că această gratuitate nu există, iar utilizatorul este nevoit, de fiecare dată când foloseşte un serviciu public, să îl plătească.

Funcționarea serviciilor publice este edictată de principiile aminte anterior, dar, cu toate acestea, organizarea serviciilor publice este guvernată de principiile dreptului administrativ, fapt pentru care putem considera că modelul de gestiune al unui serviciu public relevă însăşi organizarea serviciului public. Această gestiune este efectuată în oportunitate de către autoritatea administrativă competentă, dar această alegere nu este una discreționară, fiind restrânsă printr-un control.

---

[4] Donier Virginie, *Les lois du service public*: *entre tradition et modernité*, Revue française de droit administratif (2006-11/12) 22e année: n°6, pp. 1219-1235.

De cele mai multe ori, în doctrină, gestiunea serviciului public a fost definită prin termenul de administrare, dar aceasta cuprinde şi chestiunile de organizare, funcționare, dar şi de orientare (vorbim despre gestiunea strategică a serviciului public). Este foarte important de menționat şi reținut că gestiunea unui serviciu public este guvernată de principiul liberei alegeri, acest lucru reieşind din faptul că autoritatea administrativă competentă care este însărcinată cu alegerea modului în care serviciul public trebuie asigurat, va decide modul în care se va realiza acesta sau va încredința realizarea lui unor terți, în condițiile legii. Acest principiu (al libertății alegerii) cunoaşte o limitare legislativă, aceasta referindu-se în mod imperativ la categoriile de terți şi condițiile în care aceştia vor putea realiza serviciul public.

Pentru a fi în prezența unui contract administrativ, este necesară exprimarea unui consimțământ bilateral de voințe, în care una dintre părțile contractante este o autoritate administrativă publică (în mod obligatoriu), iar cealaltă parte este un particular care îşi asumă realizarea unor prestări de servicii sau realizarea unor servicii publice.

Potrivit doctrinei de specialitate există patru categorii de contracte administrative, acestea fiind: contractul de concesiune, contractul de achiziții publice, contractul de împrumuturi publice şi contractul de grant. Vom supune analizei noastre contractul de concesiune de bunuri proprietate publică, acesta fiind unul dintre cele mai întâlnite contracte administrative în practica de zi cu zi.

Contractul de concesiune de bunuri proprietate publică – în prezent, contractul de concesiune se bucură de o reglementare expresă[5] din partea legiuitorului român, respectiv în prevederile art. 302-331 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ.

Trăsăturile contractului de concesiune se pot extrage cu uşurință din reglementarea oferită de către legiuitor, respectiv:

- Acest contract se întocmeşte în mod obligatoriu în scris, ceea ce înseamnă că forma scrisă este o „*condiție ad validitatem*" pentru încheierea valabilă a acestui tip de contract. În lipsa acestei forme, discutăm despre inexistența actului, care nu va putea fi probată prin nici un alt mijloc de probă. Această caracteristică a contractului de concesiune este reiterată şi în prevederile art. 324 alin. (6[6]) din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ.

- Părțile contractului de concesiune sunt concedentul (reprezentat de către stat sau de către unitățile administrativ-teritoriale, ceea ce semnifică că această calitate o

[5] *Art. 303 alin. (2)din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ – Contractul de concesiune de bunuri proprietate publică este acel contract încheiat în formă scrisă prin care o autoritate publică, denumită concedent, transmite, pe o perioadă determinată, unei persoane, denumite concesionar, care acționează pe riscul şi răspunderea sa, dreptul şi obligația de exploatare a unui bun proprietate publică, în schimbul unei redevențe.*

[6] *Art. 324 alin. (6)din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ – Contractul de concesiune de bunuri proprietate publică va fi încheiat în limba română, în două exemplare, câte unul pentru fiecare parte.*

are numai o autoritate administrativă publică[7]) şi concesionarul (care poate fi reprezentat de către un particular sau o persoană juridică, fără a se ține cont de naționalitatea sau cetățenia acestuia[8]).

- Contractul de concesiune se încheie pe o perioadă determinată de timp, ce nu poate exceda 49 de ani[9] de la momentul semnării acestuia. Această trăsătură a contractului de concesiune de bunuri proprietate publică, are o valență dublă, în sensul că legiuitorul român a impus în mod imperativ o limitare a perioadei pentru care bunurile proprietate publică pot fi utilizate de către concesionari, dar şi o protecție a acestei proprietăți, în sensul că la expirarea perioadei de concesiune, atât dreptul de proprietate, cât şi folosința acelui bun aparțin statului sau unităților-administrativ teritoriale. De asemenea, trebuie făcută mențiunea că această categorie de contract se poate încheia şi pentru o perioadă mai mică de 49 de ani, fiind necesare a fi respectate toate condițiile de valabilitate impuse de legiuitor.

- Obiectul contractului de concesiune de bunuri proprietate publică este reprezentat de acele bunuri care se află în proprietatea statului sau a unităților administrativ-teritoriale, aceste bunuri putând fi imobile şi mobile. Din capul locului trebuie făcută o diferențiere între categoriile de bunuri care fac obiectul concesiunii, deoarece bunurile imobile sunt supuse unui regim juridic mult mai riguros decât cele mobile, având în vedere că trebuie respectate condițiile de publicitate imobiliară[10], pentru ca acest contract să îşi producă efectele de opozabilitate față de terți.

- Particularitatea acestui contract este redevența pe care concesionarul o datorează periodic concedentului, ca urmare a folosinței bunului dat în concesiune, aceasta fiind şi una dintre obligațiile principale ale concesionarului. În prezent, legiuitorul român a stabilit în mod expres şi imperativ limitele/cotele în care va fi distribuită redevența pe care o datorează concesionarul, astfel:

- un procent de 40% din redevența achitată de către de către concesionar se va face venit la bugetul local al județului pe teritoriul căruia există activitatea de exploatare;

---

[7] *Art. 5 lit. k) din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ – autoritatea publică – organ de stat sau al unității administrativ-teritoriale care acționează în regim de putere publică pentru satisfacerea unui interes public;*

[8] *Art. 324 alin. (7) din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ – În cazul în care concesionarul este de o altă naționalitate sau cetățenie decât cea română şi dacă părțile consideră necesar, contractul de concesiune de bunuri proprietate publică se va putea încheia în patru exemplare, două în limba română şi două într-o altă limbă aleasă de acestea.*

[9] *Art. 306 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ. (1) Contractul de concesiune de bunuri proprietate publică se încheie în conformitate cu legea română, indiferent de naționalitatea sau de cetățenia concesionarului, pentru o durată care nu va putea depăşi 49 de ani, începând de la data semnării lui.*

[10] *Art. 305 alin. 2, 3, 4 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ:*

(2) Bunurile imobile proprietate publică se înscriu în cartea funciară anterior încheierii contractului de concesiune de bunuri proprietate publică.

(3) Nerespectarea prevederilor alin. (2) atrage nulitatea absolută a contractului de concesiune de bunuri proprietate publică.

(4) Dreptul de concesiune se înscrie în cartea funciară.

- un procent de 40% din redevența achitată de către de către concesionar se va face venit la bugetul local al comunei, al oraşului sau al municipiului, după caz, pe teritoriul căreia/căruia există activitate de exploatare;

- un procent de 20% din redevența achitată de către de către concesionar se va face venit la bugetul de stat.

Modalitatea de calcul, precum şi cea a plății redevenței sunt stabilite de către ministerele de resort sau de către organe de specialitate ale administrației publice centrale sau locale. La stabilirea cuantumului redevenței, organele de specialitate vor avea în vedere respectarea proporționalității redevenței achitate de către concesionar în schimbul avantajelor obținute de către acesta în urma folosirii bunului concesionat, valoarea pe care o are bunul dat în concesiune, precum şi perioada pentru care se concesionează bunul.

- O altă caracteristică a contractului de concesiune este aceea că subconcesionarea este strict interzisă, acest aspect fiind ilustrat în mod expres de către legiuitor în prevederile art. 305 din O.UG. nr. 57/2019 privind Codul administrativ.

- Modalitatea de atribuire a contractului de concesiune este, de asemenea, stabilită în mod expres de către legiuitor, aceasta fiind cea a licitației. În cadrul acestei proceduri se impun a fi respectate principiile: *transparenței* – reprezentând obligația autorității contractante de a oferi tuturor celor interesați în vederea încheierii contractului de concesiune, toate datele necesare referitoare la documentația de atribuire; *tratamentului egal* – reprezentând obligația autorității publice de a aplica toate criteriile de atribuire stabilite de către aceasta, fiecărui participant în parte; *proporționalității* – acest principiu având la bază ideea că orice măsură impusă şi stabilită de către autoritatea contractantă trebuie să fie atât necesară, cât şi utilă, raportat la obiectul contractului de concesiune; *nediscriminării* – prin prisma acestui principiu este asigurată posibilitatea participării oricărei persoane interesate indiferent de naționalitatea acesteia, singurele criterii care ar descalifica-o din procedura licitației, fiind cele de atribuire, care i-au fost aduse la cunoştință în prealabil, şi cel al *liberei concurențe* – prin acest principiu, legiuitorul a obligat autoritățile publice să respecte şi să asigure cadrul legal necesar prin care orice operator economic să poată avea posibilitatea de a deveni concesionar.

Potrivit normelor legale în vigoare, anterior procedurii de licitație, autoritatea publică va parcurge o procedură prealabilă administrativă, respectiv a întocmirii studiului de oportunitate cu privire la operațiunea juridică de concesionare a bunului pe care aceasta îl deține în proprietate. Acest studiu de oportunitate este documentul în baza căruia autoritatea publică va întocmi caietul de sarcini în care vor fi prezentate detaliile tehnice ale bunului, condițiile şi criteriile de atribuire ale acestuia.

Ulterior, autoritatea publică va întocmi documentația de atribuire[11], care se fundamentează în baza caietului de sarcini care trebuie să respecte condițiile

[11] *Art. 313 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ – Conținutul documentației de atribuire*

imperative impuse de legiuitor în prevederile art. 3120 din O.U.G nr. 57/2019 privind Codul administrativ. Prin această documentație de atribuire, concedentul stabileşte şi arată posibililor ofertanți condițiile minime necesare pentru participarea la licitație, pentru ca ulterior unul dintre aceştia să poată fi desemnat concesionar în condițiile legii şi în funcție de criteriul de eligibilitate ales de către autoritatea contractantă în documentația de atribuire, respectiv: cel mai mare nivel al redevenței; capacitatea economico-financiară a ofertanților; protecția mediului înconjurător sau condiții specifice impuse de natura bunului concesionat.

Licitația se inițiază de către concedent prin publicarea de către acesta a unui anunț de licitație[12] care se transmite cu minimum 20 de zile calendaristice înainte de data limită de depunere a ofertelor de către cei interesați, în Monitorul Oficial al României, Partea a VI-a, într-un cotidian de circulație națională şi într-unul de circulație locală, pe pagina sa de internet ori prin alte medii ori canale publice de comunicații electronice.

Pentru ca procedura licitației să se poată desfăşura, legiuitorul a stabilit că este necesar a fi depuse măcar două oferte valabile, care să respecte toate condițiile impuse şi stabilite de autoritatea publică prin documentația de atribuire, în caz contrar, autoritatea publică este obligată din punct de vedere legal să anuleze licitația şi

---

(1) Documentația de atribuire trebuie să cuprindă cel puțin următoarele elemente:

a) informații generale privind concedentul, precum: numele/denumirea, codul numeric personal/codul de identificare fiscală/altă formă de înregistrare, adresa/sediul, datele de contact, persoana de contact;

b) instrucțiuni privind organizarea şi desfăşurarea procedurii de concesionare;

c) caietul de sarcini;

d) instrucțiuni privind modul de elaborare şi prezentare a ofertelor;

e) informații detaliate şi complete privind criteriile de atribuire aplicate pentru stabilirea ofertei câştigătoare, precum şi ponderea lor;

f) instrucțiuni privind modul de utilizare a căilor de atac;

g) informații referitoare la clauzele contractuale obligatorii.(2) În cazul în care concedentul solicită garanții, acesta trebuie să precizeze în documentația de atribuire natura şi cuantumul lor.

[12] *Art. 314 alin. (4) din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ – Anunțul de licitație se întocmeşte după aprobarea documentației de atribuire de către concedent şi trebuie să cuprindă cel puțin următoarele elemente:*

a) informații generale privind concedentul, precum: denumirea, codul de identificare fiscală, adresa, datele de contact, persoana de contact;

b) informații generale privind obiectul concesiunii, în special descrierea şi identificarea bunului care urmează să fie concesionat;

c) informații privind documentația de atribuire: modalitatea sau modalitățile prin care persoanele interesate pot intra în posesia unui exemplar al documentației de atribuire; denumirea şi datele de contact ale serviciului/compartimentului din cadrul concedentului, de la care se poate obține un exemplar din documentația de atribuire; costul şi condițiile de plată pentru obținerea documentației de atribuire, unde este cazul; data-limită pentru solicitarea clarificărilor;

d) informații privind ofertele: data-limită de depunere a ofertelor; adresa la care trebuie depuse ofertele; numărul de exemplare în care trebuie depusă fiecare ofertă;

e) data şi locul la care se va desfăşura şedința publică de deschidere a ofertelor;

f) instanța competentă în soluționarea litigiilor apărute şi termenele pentru sesizarea instanței;

g) data transmiterii anunțului de licitație către instituțiile abilitate, în vederea publicării.

să organizeze o licitație nouă. Însă cu toate acestea, legiuitorul a stabilit că în cazul organizării unei noi licitații, este suficientă depunerea unei singure oferte valabile, aceasta reprezentând şi excepția stabilită şi reglementată de legiuitor de la regula generală.

De asemenea, o altă excepție de la regula generală stabilită de către legiuitorul român în cazul concesionării de bunuri proprietate publică este cea a atribuirii directe a bunurilor proprietate publică. Particularitatea atribuirii directe este că pot dobândi calitatea de concesionar numai companiile naționale, societățile naționale sau societățile aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea statului, județelor, municipiilor, orașelor sau comunelor, care au fost înființate prin reorganizarea regiilor autonome şi care au ca obiect principal de activitate gestionarea, întreținerea, repararea şi dezvoltarea respectivelor bunuri, dar numai până la finalizarea privatizării acestora.

În situația în care derularea procedurii licitației decurge în conformitate cu prevederile legale impuse de legiuitor, oferta respectând toate condițiile impuse de către prevederile art. 316 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, comisia de evaluare va desemna un câştigător în baza unui criteriu de atribuire din cele prezentate anterior şi stipulat în documentația de atribuire.

Concluzionând expunerea, deşi, de multe ori, în viața de zi cu zi, serviciului public nu îi este atribuită o importanță semnificativă, cu toate acestea el are un rol important în viața fiecărui cetățean, serviciul public fiind înființat pentru a asigura cetățenilor anumite drepturi, facilități, dar şi anumite standarde calitative ale vieții.

Serviciul public este asigurat de către autoritățile administrative locale, județene şi centrale. Şi este firesc să fie aşa, deoarece o autoritate administrativă locală este aproape de nevoile cetățeanului, putând intra în legătură directă şi imediată cu acesta pentru a-i fi asigurate drepturile şi interesele.

Serviciul public este, în mod obligatoriu, asigurat respectând nevoile cetățenilor, fără ca acestora să le fie aduse prejudicii, iar în cazul în care un interes general va prima în fața/detrimentul interesului cetățeanului, acesta va fi despăgubit corespunzător, fără a-i fi create prejudicii materiale sau morale. Realizarea serviciilor publice este asigurată din bugetele autorităților-administrativ teritoriale.

De asemenea, serviciul public nu poate fi constituit, modificat, stins fără intervenția instituțiilor de drept administrativ, realizarea serviciului public fiind posibilă prin actele administrativ-unilaterale sau prin contractele administrative, aşa cum am ilustrat în rândurile anterioare, acestea constituind, modificând sau stingând raporturi juridice care privesc fie un particular în special, fie un grup de particulari sau o societate.

În urma expunerii, considerăm că serviciul public prezintă o deosebită importanță în viața cetățeanului de rând, dar, de asemenea, acesta influențează într-un grad ridicat activitatea întregii administrații publice.

Bibliografie:

I. Tratate, cursuri

- Chapus Réné, *Droit administratif général, Tome 1*, 13e édition; Capitole Deuxiéme partie, p. 157 şi urm.;
- Dincă Dragoş, *Managementul serviciilor publice*, Ed. Lumina Lex, 2008;
- Iorgovan Antonie, *Tratat de drept administrativ*, vol. I, Ed. All Beck, Bucureşti, 2005;
- Mangu Florin, *Contracte civile şi administrative de valorificare a fondurilor europene*, Ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2013, pp. 233-372;
- Petrescu Rodica Narcisa, *Drept administrativ*, Ed. Accent, Cluj-Napoca, 2004, pp. 15-67;
- Puie Oliviu, *Serviciile de utilitate publică*, Ed. Universul Juridic, Bucureşti 2012;
- Rivero Jean, *Droit administratif*, 19e édition, Ed. Dalloz, 2002, pp. 299-513;
- Tofan Dana Apostol, *Drept administrativ. Volumul I. Ediția 3*, Curs universitar, Ed. C.H. Beck, Bucureşti, iunie 2014;
- Vedel Georges, Delvolvé Pierre, *Droit administratif, Tome 2*, l'édition 1958, avril 12e édition mise a jour: 1992, octobre; pp. 232-442; 723-792;
- Vedinaş Verginia, *Drept administrativ*, ed. a VIII-a, revăzută şi actualizată, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2014;
- Virginie Donier, *Les lois du service public: entre tradition et modernité*, Revue française de droit administratif (2006-11/12) 22e année: n°6, pp. 1219-1235.

II. Legislație

- Declarația Universală a Drepturilor Omului;
- Legea nr. 554/2004 privind Legea contenciosului administrativ;
- O.U.G nr. 57/2019 privind Codul administrativ.